

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.530 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 10 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN HERCK, die loco advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 15 oktober 2006 het Rijk binnen en diende op 19 oktober 2006 een asielaanvraag in. Op 20 maart 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Addis Abeba. Uw vader, een zakenman die deel uitmaakte van het OLF, werd in 1999 om het leven gebracht door de overheid. Uw vakanties bracht u vaak door bij uw halfbroer Isayas Teshale te Awasse. Uw moeder, Abebech Walde, van Eritrese afkomst, werd samen met uw drie broers Samuel, Salomon, Binian en uw zus Roman, in 2000 gedeporteerd naar Eritrea*

tijdens een van die vakanties. Buren brachten Isayas hiervan op de hoogte en hij besliste dat u bij hem moest blijven. Gedurende twee jaar woonde u in Awasse en ging u niet naar school. In 2002 wou Isayas naar Addis Abeba verhuizen om er zaken te doen. Jullie huurden een woning in Arada en u begon opnieuw naar school te gaan. U was er niet bekend in de buurt, zodat u er geen problemen kende omwille van uw gedeeltelijke Eritrese afkomst. U kon wel niet vrijuit spreken over uw afkomst. U verwachtte dat er een regimeverandering zou komen met Kinijit en andere partijen. U nam deel aan demonstraties en organiseerde ook zelf protestacties en gewelddadige acties. Op 8 juni werden sommigen mensen gedood. U werd opgepakt en gedurende een maand opgesloten. Uw broer moest 50.000 birr betalen voor uw vrijlating. U moest een document ondertekenen en vijf dagen later ontving u een convocatie. Het leek u beter het land te verlaten en u consulteerde uw broer. Ook hij was die mening toegedaan en bracht u in contact met een zekere Solomon. U reisde via 'Baher Dat' naar Mathema. Van daar reed u met een landcruiser naar Khartoum (Soedan). Zes maanden later ongeveer reisde u via de woestijn naar Libië. U nam er een boot naar Italië (Lampedusa E Linosa) en trok via Rome en Parijs naar Calais. U had de bedoeling om Groot-Brittannië te bereiken maar de passeur bracht u naar België. Isayas stond in voor de nodige onkosten. Op 19 oktober 2006 wendde u zich tot de Belgische asielinstanties en startte er uw asielprocedure."

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Identiteit en reisweg.

3. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan door middel van documenten en verklaart zonder documenten in België gearriveerd te zijn. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker heeft contact met zijn halfbroer Isayas die hem een convocatie kon sturen maar geen identiteitsdocumenten bezorgde. Verzoeker verklaarde dat zijn halfbroer net als zijn vader een welgestelde zakenman was, die beroepsmatig vaak naar het buitenland reisde, en derhalve bekend is met

identiteitspapieren en het internationaal reisverkeer (gehoorverslag CGVS, 05.03.2008, p. 2-3). Verzoekers gebrek aan identiteitsdocumenten kan hem aldus worden aangerekend zodat zijn waarachtigheid op dit punt wordt ondermijnd.

1. Verzoeker bewijst evenmin zijn reisweg. Hij kan niet aantonen wanneer hij zijn land van herkomst verlaten heeft, noch wanneer hij in België aankwam. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit, nationaliteit en reisweg is een verdere negatieve indicatie m.b.t. de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Nopens de status van vluchteling.

4. Als eerste middel beroept verzoeker zich op *“de schending van artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; en de schending van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet; Doordat uit de verklaringen van verzoeker uitdrukkelijk blijkt dat hij in gevaar verkeert in Ethiopië en dit ten gevolge van zijn politiek verleden en dat van zijn familie; Terwijl de beslissing van het CGVS stelt dat er geen gevaar is voor de terugkeer naar zijn land.”*

1. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

1. Met betrekking tot verzoekers voorgehouden activisme tegen het Ethiopisch regime stelt de bestreden beslissing dat dit *“niet strookt met uw gebrekkige kennis van de partijen die deel uitmaken van de oppositie. U verklaarde geen lid te zijn van een politieke partij maar sympathiek te staan tegenover alle politieke partijen die regimeverandering konden brengen (Cg, p.7). U verklaarde zowel te hebben deelgenomen aan demonstraties als een eigen groep te hebben die mobiliseerde (Cg, p.7). Toen u gevraagd werd andere namen te geven van oppositiepartijen buiten Kinjit, gaf u de ONEG-partij en OLF. U verklaarde dat zij deelnamen aan de verkiezingen (CG, p.7), hetgeen flagrant in strijd is met de werkelijkheid aangezien de Ethiopische autoriteiten het OLF als een terroristische organisatie beschouwen (zie informatie in het administratief dossier). U slaagde er niet in namen te geven van andere oppositiepartijen (Cg, p.8). Gevraagd naar de leider van Kinijit, gaf u twee namen van vooraanstaande personen binnen de partij. U kon echter niet aangeven welke functie zij binnen de partij uitoefenen. Het was pas toen u de naam Hailu Shawel werd voorgelegd dat u zei dat hij misschien de baas is. Toen u gevraagd werd wat meer uitleg te verschaffen bij de geschiedenis van Kinijit, zei u dat u vooral tegen de regering was (Cg, p.8). Er werd u ook gevraagd toelichting te verschaffen bij de verandering die ze willen tot stand brengen maar met uitzondering van uw opmerking dat ze het land willen verenigen als ze verkozen raken, kon u geen voorbeelden geven van veranderingen die ze zouden doorvoeren (Cg, p.8). Wat uw concrete activiteiten betreft, verklaarde u dat een van uw bezigheden erin bestond om de straat op te gaan om te controleren of iedereen de oproep tot staken van de partij opvolgt (Cg, p.8). Toen u gevraagd werd welke partij opriep om winkels en bars te sluiten vóór de verkiezingen, antwoordde u “Kinijit” maar u voegde er meteen aan toen niet zeker te zijn (Cg, p.9). Op de vraag hoe het komt dat u –als organisator van acties niet zeker was van welke partij opriep tot het houden van dergelijke acties, antwoordde u enkel:*

'De regering riep ook op voor demonstraties, er waren mensen ook die hen steunden maar ik en mijn mensen niet' (Cg, p.9), hetgeen geen verklaring is voor uw onwetendheid. Het is bovendien hoogst bevreemdend dat u stelt dat er vóór de verkiezingen dergelijke acties plaatsvonden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt immers dat de aanloop naar en de verkiezingen zelf rustig verliepen. Nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt trouwens dat er voor de verkiezingen protestacties werden gehouden waarbij werd opgeroepen bars en winkels te sluiten. Mogelijks verwijst u hier naar de vergelijkbaar met de 'stay at home strike' waartoe Kinijit opriep op 3 oktober 2005 (zie informatie in het administratief dossier). U slaagde er trouwens niet in de (exacte) datum te geven waarop de verkiezingen plaatsvonden. U kon zelfs niet bij benadering aangeven hoeveel dagen, weken of maanden vóór 8 juni (de dag van uw arrestatie) de verkiezingen werden georganiseerd (Cg, p.10). U herkende evenmin de vier partijen die zich verenigd hebben onder de benaming Kinijit (coalitie) toen de naam van elk van deze vier partijen u werd voorgelegd (Cg, p.10)."

2. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit voorgaande motivering blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kennis van de Ethiopische politiek en het partijsysteem quasi onbestaand is. De niet betwiste en door de Commissaris-generaal correct weergegeven onwetendheden en onjuistheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. De Raad dient vast te stellen dat de Commissaris-generaal na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Verzoekers onwetendheid is dermate flagrant dat hij geen politieke interesse aantoonst laat staan enige politieke acties. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan zijn voorgehouden asielmotieven.
2. Verzoeker legde een convocatie neer en verklaart dat deze hem werd toegestuurd door zijn halfbroer.
1. De bestreden beslissing stelt in dit verband ook terecht: *"U verklaarde dat u vast zat in de gevangenis, waarvan u de naam niet kon preciseren en waarvan u niet met zekerheid wist of deze een naam had (Cg, p.11). U voegde er aan toe dat de naam "(...) misschien (...) op de convocatiebrief staat (...)", hetgeen merkwaardig is, omdat men toch zou verwachten dat de inhoud van de convocatie u bekend zou zijn. In de convocatie wordt uw detentieplaats inderdaad omschreven als 'investigation department', maar deze benaming bleek u vreemd genoeg onbekend te zijn (Cg, p.11). Ook verklaarde u bij herhaling dat uw broer een steekpenning diende te betalen (Cg, p.7,12), terwijl uit de bewoordingen in de convocatie blijkt dat er een borg werd betaald voor uw vrijlating. U had geen verklaring voor deze incoherenties (Cg, p.7). Gelet op voorgaande bemerkingen kan dit document bovendien niet langer als bewijskrachtig worden weerhouden."*
2. Er dient te worden benadrukt dat verzoeker zijn identiteit niet aantoonst, en derhalve niet kan komen vast te staan dat het document verzoeker aangaat. Verzoeker stelt dat

zijn broer steekpenningen moest betalen voor dit document dat hij normaal in handen kreeg bij zijn vrijlating. Er kan dan ook ernstige vragen gesteld worden over de authenticiteit van dit document. Daarenboven dienen dergelijke documenten om enige bewijswaarde te hebben, te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat in casu, gelet op het voorgaande, niet het geval is.

3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Rechten van verdediging.

5. Verzoeker meent *“dat hij niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die het Commissariaat-generaal aanhaalt.”*

1. Verweerder wijst er terecht op *“dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 167.415 van 2 februari 2007; R.v.St., nr. 98.827 van 12 september 2001). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat, zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal verzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (R.v.St., nr. 124.415 van 20 oktober 2003; R.v.St., nr. 160.052 van 14 juni 2006). Verzoeker gaat blijkbaar voorbij aan de devolutieve werking van onderhavig beroep. De algemene informatie waar de bestreden beslissing op steunt werd toegevoegd aan het administratieve dossier en verzoeker heeft derhalve uitvoerig de mogelijkheid gehad om kennis te nemen van deze informatie en had de mogelijkheid er zich tegen te verweren in zijn verzoekschrift. Uit het summiere verzoekschrift blijkt dat verzoeker hiertoe geen ernstige poging onderneemt.*
2. Het eerste middel is ongegrond.

Nopens de subsidiaire bescherming.

6. Als tweede middel roept verzoeker *“de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980”* in: *“Doordat uit de verklaringen van verzoeker uitdrukkelijk blijkt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade; terwijl de beslissing van het CGVS stelt dat er geen risico is. (...) De door verzoeker beschreven situatie in zijn land van oorsprong wordt de [lees: door] het CGVS niet eens in de beoordeling meegenomen, het CGVS beperkt zich tot een ongemotiveerde beslissing. De toestand in Ethiopië kan nochtans niet anders dan uiterst gevaarlijk omschreven worden.”*
1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoont. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Ethiopië. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen elementen aan op dit punt en zijn de verklaringen dermate onvoldoende dat zijn asielaanvraag bedrieglijk voorkomt. De

Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).

2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
3. Het tweede middel is ongegrond.
7. Als derde middel roept verzoeker *“de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht”* in: *“Doordat de beslissing van het CGVS inhoudelijk nauwelijks gemotiveerd is; Terwijl de materiële motiveringsplicht de beweegredenen van de weigering duidelijk moet omschrijven en deze ten gronde relevant moeten zijn.”* Verzoeker meent dat *“uit voormelde argumenten blijkt uitdrukkelijk dat de beslissing van het CGVS totaal ongegrond is en dat de bijgebrachte motivering niet afdoende is om tot een weigering te beslissen”*.
1. Verzoeker roept als derde middel een schending van de materiële motiveringsplicht in zonder dit evenwel toe te lichten. Hiervoor wordt integraal verwezen naar wat voorafgaat.
2. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------------	---

dhr. B. PIL,	toegevoegd griffier.
--------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

K. DECLERCK.